

Nr 408.

Av herrar **Carlsson** i Bakeröd och **Boman** i Stafsund, om viss ändring av gällande persontaxor på statens järnvägar.

På vissa av statens järnvägar förekommer det att man tillhandahåller biljetter till nedsatt pris vid resor, som företagas under veckoskiftet. Dessa biljetter gälla för fram- och återresa från kl. 0.00 vardag före sön- och helgdag till kl. 24 närmast följande vardag. Priset för en sådan s. k. veckoslutsbiljett är ungefär 10 procent högre än för enkel biljett.

De billigare rese-möjligheter, veckoslutsbiljetterna erbjuda, äro givetvis till fördel för dem, som kunna utnyttja desamma. Detta är emellertid inte möjligt för alla, eftersom dessa billigare biljetter inte säljas mellan alla stationer och i båda riktningarna utefter en järnvägssträcka utan endast från vissa städer och till en del stationer exempelvis badortssamhällen och liknande tätorter. Det måste anses ganska egendomligt, att om man åker på samma järnväg, i samma vagnsklass, på samma dag och mellan samma stationer, skall man vara tvungen att betala olika biljettpriser, beroende på om man råkar vara bosatt i en stad eller på landsbygden.

Detta anmärkningsvärda resultat av statens järnvägars taxepolitik framgår av följande exempel. En person som bor i Göteborg kan på lördag morgon resa till Ljungskile — en färd på 69 km — och stanna där till måndag kväll. Den veckoslutsbiljett han behöver köpa kostar 6 kronor. Men bor han i Ljungskile och vill resa till Göteborg över veckoskiftet, får han betala kr. 8:10 tur och retur i samma vagnsklass. En lång rad sådana exempel kunna anföras. Det är självklart att statens järnvägar här bedriva en felaktig prispolitik och att densamma innebär en orättvisa gentemot den resande allmänheten, som borde göra anspråk på att bli lika behandlad av statens järnvägar.

Tidigare kunde man på varje station — åtminstone på vissa järnvägar — få köpa s. k. söndagsbiljetter till nedsatt pris. Denna förmån blev emellertid indragen under kriget, då bilarna inte längre fingo bensin och konkurrensen från deras sida eliminerats. Veckoslutsbiljetterna ha kommit i stället, men dessa äro förmåner, som äro helt förbehållna de större städernas befolkning och som landsbygdens folk inte alls kan utnyttja.

Det är naturligtvis tacknämligt, att statens järnvägar anordna så billiga rese-möjligheter som möjligt, och järnvägarna torde även tjäna på en sådan prispolitik. Man måste emellertid ställa det kravet, att dessa billiga rese-möjligheter inte få begränsas att gälla enbart resande från städerna, utan de böra på samma villkor omfatta resande från landsbygden och de mindre

samhällena. Ingen torde kunna påstå, att dessa senare ha bättre råd att betala ett högre biljettpris än de förra. Därtill kommer att söndagarna väl i regel äro de enda dagar, som landsbygdsfolket har möjligheter att besöka nöjen eller anförvanter i städerna eller andra grannsamhällen. Det torde inte möta några större svårigheter att införa dessa veckoslutsbiljetter, eller ett mot dessas pris svarande rabattsystem, över veckoskiftet vid resor mellan samtliga stationer på samma järnväg och i båda riktningarna. Därmed skulle skapas inte bara en fördel utan också en rättvisa för den allmänhet, vilken som resande borde vara lika värdefull ur järnvägens synpunkt.

Med stöd av vad som anförts få vi hemställa,

att riksdagen måtte besluta uttala sig för sådan ändring av gällande persontaxor på statens järnvägar, att å järnvägslinjer, där veckoslutsbiljetter införts, samma rabattsystem tillämpas mellan samtliga stationer och i båda riktningarna.

Stockholm den 26 januari 1950.

C. O. Carlsson

i Bakeröd.

David Boman

i Stafsund.
